U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy, JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Miluše Došková v právní věci žalobkyň: **a) nezl. K. B.**, **b) N. B.**, zastoupeny Mgr. Bohdanou Novákovou, advokátkou se sídlem Pod Terebkou 12, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 8. 2007, č.j. OAM-10-351/LE-C09-C09-2007, a rozhodnutí ze dne 30. 10. 2006, č.j. OAM-1199/VL-20-11-2006, o kasační stížnosti žalobkyň proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 1. 12. 2009, č. j. 4 Az 7/2008 – 134,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené advokátce stěžovatelek Mgr. Bohdaně Novákové **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 3600 Kč. Tato částka bude jmenované vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení stěžovatelek nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadly žalobkyně (dále též „stěžovatelky“) v záhlaví uvedený rozsudek Městského soudu v Praze, jímž byla zamítnuta jejich žaloba proti rozhodnutím Ministerstva vnitra 20. 8. 2007, č.j. OAM-10-351/LE-C09-C09-2007, a rozhodnutí ze dne 30. 10. 2006, č.j. OAM-1199/VL-20-11-2006. Rozhodnutími správního orgánu byly zamítnuty žádosti stěžovatelek o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle ust. § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Městský soud v Praze zjistil, že stěžovatelky požádaly o udělení mezinárodní ochrany kvůli zajištění své ekonomické situace. Ztotožnil se s názorem správního orgánu, že skutečnosti uváděné stěžovatelkami nesvědčí o tom, že by mohly být vystaveny pronásledování z důvodů uvedených v § 12, nehrozí jim ani vážná újma podle §

14a zákona o azylu. Soud dále podotkl, že důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv a svobod.

Stěžovatelky napadly rozsudek Městského soudu v Praze včas podanou kasační stížností z důvodů podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s."). Namítly, že správní orgán i soud pochybily, jestliže zamítly jejich žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, aniž posoudily důvody udělení doplňkové ochrany a humanitárního azylu. Chybně omezily své právní hodnocení pouze na normy obyčejného práva a nepoužily normy práva mezinárodního a ústavního. Stěžovatelky namítly, že byl zcela opomenut jejich soukromý a rodinný život v České republice. Stěžovatelka N. B. popsala své zdravotní i pracovní problémy na Ukrajině, a poukázala především na svoji obavu před životem v radioaktivní oblasti. Odkázala přitom na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Stěžovatelky jsou tedy přesvědčeny, že jejich vycestování na Ukrajinu brání zdravotní důvody a zdravotní rizika v zemi původu. Uznávají, že jimi uváděné skutečnosti nespadají do výčtu azylově relevantních důvodů z pohledu ust. § 12 zákona o azylu či čl. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, měly však být uváženy z hlediska možného nebezpečí porušení povinnosti respektovat jejich soukromý a rodinný život a také povinnosti státu vystříhat se jakýchkoli opatření, která by mohla znamenat porušení kogentního zákazu nelidského zacházení ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. K tomuto nedošlo a napadené rozhodnutí tak není možno přezkoumat právě ve světle závazků mezinárodního práva. Soud se dále dopustil porušení práv garantovaných Úmluvou o právech dítěte. Nejvyšší správní soud by měl vyjudikovat, jestli je vůbec závazná pro české státní orgány. Ignorace této smlouvy je nepřijatelná, jestliže jí je chráněna osoba dítěte, které se má vrátit do prostředí postiženého zvýšenou radioaktivitou. Stěžovatelky jsou dále přesvědčeny, že došlo k vadě řízení, neboť soud písemně nereagoval na jejich žádost o odročení jednání. Z uvedených důvodů stěžovatelky navrhly, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušil.

Při rozhodování o kasační stížnosti žalobkyň musel nejprve Nejvyšší správní soud posoudit, zda jsou splněny podmínky řízení. Nejvyšší správní soud proto zkoumal otázku, zda je kasační stížnost přijatelná ve smyslu ust. § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s."), tedy zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Vycházel přitom ze svého precedentního usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodu uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých

vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů. Posouzením žádosti o udělení mezinárodní ochrany, v níž žadatel neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v ust. § 12 nebo 14a zákona o azylu, se Nejvyšší správní soud již dostatečně zabýval ve své judikatuře, např. v rozsudku ze dne 12. 4. 2007, č. j. 7 Azs 17/2007 - 59, www.nssoud.cz. K výkladu a aplikaci ust. § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu ve vztahu ke zdravotnímu stavu žadatele o mezinárodní ochranu a přístupu k potřebné a cenově dostupné lékařské péči se vyjádřil v rozsudku ze dne 9. 10. 2009, č. j. 6 Azs 34/2009 - 89, www.nssoud.cz, obecně se pak k otázce zjevně nedůvodné žádosti o azyl vyjádřil i v rozsudku ze dne 15. 8. 2008, č. j. 5 Azs 24/2008 - 48, www.nssoud.cz. Co se týče právní závaznosti Úmluvy o právech dítěte z roku 1989 pro Českou republiku, Nejvyšší správní soud se touto otázkou zabýval např. v rozsudku ze dne 5. 11. 2008, č. j. 9 Azs 14/2008 - 57, publ. pod č. 1943/2009 Sb. NSS. Zde rovněž dospěl k závěru, že smyslem práva azylu, jakož i doplňkové ochrany, není poskytnout žadateli ochranu před čímkoliv. Důvody pro poskytnutí azylu či doplňkové ochrany jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu případných porušení lidských práv a svobod, která jsou jak v mezinárodním, tak ve vnitrostátním kontextu uznávána. Institut mezinárodní ochrany je aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze na základě zákonem uznaných důvodů, jimiž je chráněna toliko nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené.

K povinnosti správního orgánu posoudit důvody pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu v případě zjevně nedůvodné žádosti, se pak Nejvyšší správní soud již vyjádřil v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS, či v rozsudku ze dne 10. 2. 2004, č. j. 4 Azs 35/2003 - 71, www.nssoud.cz, kde dospěl k závěru, že pokud je žádost o azyl zamítnuta ve zkráceném řízení v souladu s § 16 zákona o azylu, je tím vyloučeno rozhodnutí podle § 12 zákona o azylu, jakož i posuzování splnění podmínek ustanovení § 14 zákona o azylu, které je podmíněno právě negativním výrokem opírajícím se o ustanovení § 12.

K otázce odročení jednání pro omluvenou nepřítomnost účastníka řízení se Nejvyšší správní soud vyjádřil v řadě rozhodnutí, např. v rozsudku ze dne 15. 9. 2004, č. j. 2 Azs 101/2004 - 56, www.nssoud.cz, či v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2005, č. j. 2 Afs 5/2005 - 96, publ. pod č. 558/2005 Sb. NSS. Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu tedy poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že podmínky přijatelnosti v daném případě nejsou splněny a kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

Podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí kasační stížnosti žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení. Ustanovené zástupkyni stěžovatelek náleží podle ust. § 11 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb. o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za jeden úkon právní služby

učiněný v řízení o kasační stížnosti snížená v souladu s § 12 odst. 4 vyhlášky o 20 %, tedy ve výši 3360 Kč, a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 300 Kč podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky, celkem tedy 3660 Kč. Uvedená částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení stěžovatelek nese dle ust. § 60 odst. 4 s. ř. s. stát.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 21. července 2010

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu